ATILIM

Yıl 6, sayı 12 (72)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Aralık 1979

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Amerikancı, sıkıyönetimci, holdingçi Demirel hükümetine karşı demokrasi güçlerinin en geniş eylem birliği!

Ana güç

Reformcu düşler yıkıldı. Gericilik, tekeller saldırıda. Faşizm tırmanıyor. Şimdi gözler proletaryadadır. Açlığa itilen köylü, kıyılan memur, faşizmin boy hedefi gençlik, evlât acısıyla isyan eden ana, kepengine kilit vurulan, yıkılan esnaf ve zanaatçı, ülkesi emperyalistlerce talan edilen, atom yığınağına çevrilen yurttaş, gözlerini ana güce, işçi sınıfına çeviriyor.

Yüzbinlerce işçi ekonomik istemler için çetin bir savaş içinde. İşte dayanak budur. Sınıf bilinçli işçiyi sendikalistten ayıran şey, yalnızca bu savaşa herkesten daha büyük bir özveriyle katılması değildir. Onu politik savaşla, Amerikancı, holdingçi sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı demokratik özgürlükler için, can güvenliği için, barış ve ulusal bağımsızlık için savaşla bağlamasıdır. Komünistler, ekonomik gereksinimlerle savaşlara atılan milyonları ancak demokrasi savaşı içinde sosyalizme açılan ileri demokratik devrime hazırlayabilir.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, Demirel hükümetinin kurulmasıyla konumlarını güçlendirdi. Bu durum emekçi yığınlarının sağa kaydığı anlamına gelmez. CHP'den umut kesen emekçiler geçici bir duraksama geçiriyor. Demokrasi güçleri üzerlerine düşen tarihsel görevlerin bilincine varır, geniş bir eylem birliği kurabilirse, bu geçici durum demokrasi hareketinin güçlenmesine varacaktır. Burjuva reformistlerinin kendi sallantılarıyla yığınları da şaşırtan tutumlarına karşı durumu serin kanlılıkla görmek ve onu değiştirmek için devrimci bir kararlılıkla demokrasi savaşına öncülük etmek-komünistin görevi budur. Pasiflik ve sekterlik, serüven ve yığınlara inançsızlık sınıf düşmanının yedek güçleridir.

TKP böyle bir dönüm noktasında TİP ve TSİP'le kalıcı eylem birliğini zorunlu sayıyor. Böyle bir bağlaşma, en geniş demokratik güçlerin eylem birliğine yol açmak için başlıca reel olanaktır. Kürt demokratlarının ve CHP sol kanadının yeri bu bağlaşmanın yanındadır. TKP, daha da öte çıkarları ileri demokratik devrimle bağdaşmayanlar da içinde olmak üzere Demirel hükümetine karşı olan herkesle eylem birliğine hazırdır. CHP'li yığınlar da yöneticilerinin geçmişteki yanlış politikada ayak diretmemelerini istiyor. Ana güç çevresinde birleşelim.

Bildiri

Demirel hükümetine karşı omuzomuza

Amerikan emperyalizminin, tekellerin has adamı Demirel sıkıyönetime dayalı bir azınlık hükümeti kurdu. Egemen sınıflar reformcu politikanın iflasından sonra zorbalık rejimine geçiyorlar. CHP ağırlıklı hükümetin emperyalizme, tekellere, gericiliğe boyun eğme politikasının, sıkıyönetim uygulamasının sonuçlarından yararlanıyorlar. Bu hükümet ülkemizin içinde bulunduğu bunalımı daha da derinleştirecektir. İşçi sınıfının, halkımızın savaşını kıramıyacaktır.

Demirel hükümetinin programı, Amerikan emperyalizmi ve NATO işbirlikçiliğinin, yerli ve yabancı tekellerin temsilciliğinin, zorbalık ve sıkıyönetimciliğin, anti-komünizm ve şovenizmin, ulusal baskı ve ayrıcalığın programıdır. Demirel hükümeti barışın, ulusal bağımsızlığın, işçi ve emekçi haklarının, demokratik özgürlüklerin düşmanıdır.

Demirel hükümeti, ABD emperyalizmiyle egemenlik haklarımızı ayaklar altına alan yeni bir kölelik anlaşması bağlamaya, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini güçlendirmeye, atom yığınaklarını arttırmaya hazırlanıyor. Ülkemizi, emperyalizme ekonomik bağımlılığı daha da pekiştirecek Ortak Pazar üyeliğine sürüklemeye çalışıyor. Yunanistan'a karşı kışkırtmalarla bölgede gerginliği arttırıyor. Ancak, ulusal güvenliğimizi tehlikeye sokan böylesi bir politika, anti-emperyalist ulusal bağımsızlıktan ve barıştan yana tüm güçleri karşısında bulacaktır. Batı Avrupa'ya, Amerikan atom roketlerini yerleştirme girişimlerine karşı yürütülen barış kampanyası bunu kanıtlıyor.

Demirel hükümetinin amacı yerli ve yabancı tekellerin kârlarını alabildiğine arttırmak, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına daha da amansızca yüklemektir. Hükümet programı memleketi emperyalist sermayenin talanına daha da açıyor. Devlet işletmelerini, halktan toplanan vergileri işbirlikçi, holdingçi burjuvaziye yemlik ediyor. İşçi sınıfının, emekçi köylülüğün, esnaf ve zanaatçıların, tüm orta katmanların yaşam koşullarına saldırıya geçiyor. Ancak, böylesi bir politika emperyalizme bağımlı kapitalist düzenin çelişkilerini daha da kızıştırmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Daha şimdiden yüzbinlerce işçi toplu savaşıma hazırlanıyor. DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar arasında tekellere karşı eylem birliği güçleniyor. İşçi sınıfının savaşı yerli-yabancı tekellere karşı halkımızın direnişine temel oluyor.

Demirel hükümeti, emperyalizmin ve tekellerin güdümündeki politikasını, halkımıza zorbalıkla, baskı ve terörle dayatmak istiyor. Hükümet programı bütün temel özgürlükleri budamaya, bir polis devleti ve baskı rejimi kurmaya yöneliktir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve Olağanüstü Durum Yasaları gündemdedir. Bu hükümet döneminde sıkıyönetim, işçi sınıfına, halkımıza karşı geniş bir teröre geçiyor. Hükümetin faşist cinayet odaklarının yoğunlaşan saldırılarını alabildiğine kullanacağı, devlet aygıtını faşist komandolarla dolduracağı görülüyor. Faşist MHP'nin hükümete verdiği destek böylesi bir kanlı ortaklığa dayanıyor. Bunun yanısıra Demirel hükümeti ve sıkıyönetim, «sol» maskeli terör örgütlerinin eylemlerinden, demokratik güçlere karşı baskıyı arttırmak yolunda yararlanıyor.

Saldırının sivri ucu komünistlere, sosyalistlere, Kürt ulusal hareketine çevrilmiştir. Sınıf sendikalarına, demokratik yığın örgütlerine, onların yöneticilerine, ilerici basına karşı yasaklar, polis baskıları, kovuşturma ve tutuklamalar yoğunlaşıyor. Faşist 141. ve 142. maddeler daha yoğun işletilmeye başlanıyor. Egemen sınıfların baskı rejimine dolu dizgin tırmanışı faşizm tehlikesini arttırıyor. Ancak, böylesi bir politika ters tepecektir. Her baskı yığınların daha aktif direnişiyle yanıt bulacaktır.

TKP, Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı savaşımı, sos-

(Devamı 5. sayfada)

TKP, AKEL ve YKP'nin Ortak Bildirisi

Amerikan emperyalizminin ve NATO egemen çevrelerinin Batı Avrupa'ya nükleer başlıklı yeni roketler yerleştirme girişimi Avrupa halkları için büyük bir tehlike taşıyor. Gerginliği arttıran, bir nükleer savaş tehlikesini çoğaltan, silâhlanma yarışını kızıştıran bu girişim aynı zamanda halk yığınlarının sırtına yeni yükler bindirecek ve tüm NATO ülkelerinde iç gericiliğin işçi hareketine ve emekçi halka karşı daha yoğun saldırılarına yol açacaktır.

Her üç parti, bütün barış güçleriyle birlikte SBKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Prezidyum Başkanı Leonid Brejnev'in açıkladığı yeni Sovyet girişimine çok büyük değer biçiyor. Avrupa'da savunma güç ve araçlarının tek yönlü indirimi, bundan böyle de silâhsızlanma önlemleri üstüne görüşmelerde bulunmak yönündeki ardıcıl öneri yalnız emperyalist harpçi çevrelerin tezgâhladıkları oyunların içyüzünü açığa vurmakla kalmıyor. Bunun yanısıra iş işten geçmeden yumuşama ve

(Devam 2. sayfada)

Tekellere karşı

TİSK'in başındaki tekelci patronlar baskıcı bir rejim uygulamasıyla sendikal hareketi kontrollerine almak istediklerini açıkladılar. Bu bildiriyle birlikte Demirel hükümetinin programını gerçekte Sabancı, Narin gibi tekelci patronların hazırladıkları da ortaya çıktı.

Saldırı tüm işçi ve emekçilerin haklarına karşıdır. Tekelci patronların bildirisindeki «asgari ücret üç yılda bir tesbit edilsin» isteği baskıcı rejim uygulamasının temelindeki sömürüyü arttırma amaçlarını gösteriyor.

Tekelci patronlar, Demirel hükümeti bu amaçlarına nasıl varmayı planlamışlardır? Tekelci patronların ilk hedefi toplu sözleşme görüşmelerindeki sınıf ve yığın sendikalarıdır. MESS patronları bu hedeflerini 15 Kasım 1979 günlü azgın anti-komünizm, anti-Sovyetizm dolu gazetelerinde göstermişlerdir. MESS'in tekelci patronları sendikaların eylem birliği hareketini Maden-İş'e saldırıyla önlemek peşindedirler. Bunun için faşist terörden, CIA güdümlü terörden, Maocu karşı devrim gruplarının bölücü sendikalar kurmasından medet umuyorlar. Maocu Aydınlık'ın Londra'lardaki guruplara bile bel bağlaması ilginçtir. Tekelci patronlar, MESS patronları işçilerin, sendikaların eylem birliğinden korkuyorlar. Korktukları başlarına gelecektir. Hiçbir saldırı, hiç bir provokasyon «tekelci patronlara karşı tüm emekçi halkın çıkarları için eylem birliği» hareketinin gelişmesini önleyemiyecektir. Maden-İş, Otomobil-İş, Hürcam-İş, Kristal-İş sendikalarının ortak hareketi bunu gösteriyor. İzmit'te Türk-İş'e bağlı ve bağımsız sendikaların eylem birliği hareketinin yayılması bunu gösteriyor. Gıda-İş kolunda yiğit bir anti-faşist savaşım veren Cevizli fabrikası işçilerinin ve bu işkolundaki diğer fabrikaların ilerici işçilerinin yükselttiği eylem birliği bayrağı bunu gösteriyor. TİSK'in bildirisine karşı Türk-İş'e bağlı sendikaların önemli bir kesiminin tepkisi, sendikal haklarını isteyen tüm emekçi kuruluşlarının tepkisi bunu gösteriyor. Komünistler, TKP, tekellere karşı tüm emekçi halkın çıkarları için savaşan işçileri, sendikaları, onların istemlerini sonuna kadar destekliyor ve destekleyecektir. Bugün demokratik özgürlüklere karşı azgınca bir saldırı sürdüren Demirel hükümeti yarın daha açıkça ve zorbaca işçilerin her türlü hakkına saldıracaktır. Kazanımları savunmanın tek yolu tüm emekçi halkın çıkarlarını savunmak, eylem birliğini güçlendirmektir.

NATO yıkılacaktır, bu zincir kırılacaktır! Ulusal demokratik güçler omuzomuza!

Ekonomik, demokratik köylü örgütleri

Demirel'in başkanlığında gerici, sıkıyönetimci bir hükümetin kurulmasıyla işbirlikçi tekelci sermaye, onunla çitişen büyük toprak ağaları ve tarım kapitalistleri tüm demokrasi güçlerine, emekçi halkımıza, temel hak ve özgürlüklere karşı genel bir saldırı hazırlığı içine girmiş bulunuyor. Sendikalar, demokratik yığın ve meslek örgütleri, ilerici basın, kırsal kesimdeki ekonomik demokratik köylü örgütleri bu genel saldırı planı içinde ilk hedeflerden birini oluşturuyor.

Sinsi provokasyon

Demirel hükümetinin çatıştırıldığı günlerde tekelci basın «yağ skandalı» diye bir gürültü-patırtı kopardı. Görünüşte bu «yağ skandalı» bazı CHP yöneticilerini, özellikle de genel başkan Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit'in kurduğu «adı var cismi yok» Köylü Derneği'ne bağlı bir paravan şirketi hedef alıyordu.

Ne var ki, bunun sinsi bir provokasyon olduğu, asıl hedefin KÖY-KOOP, Köy-Der gibi kırsal kesimde son yıllarda hızlı bir gelişme gösteren ekonomik, demokratik köylü örgütleri olduğu görüldü. Faşist MHP'nin organı «Hergün», Pekin ajanı Perinçek'in «Aydınlık»ı, Ilıcak tekelinin «Tercüman»ı, ve daha bir düzine gerici-faşist gazete, Rahşan Ecevit'in «Köylü Derneği»ni Köy-Der'e; Köylü Derneği'ne bağlı paravan Tarko'yu KÖY-KOOP'a dönüştürdüler. Ardından da provokasyonlarını, saldırıları demokratik köylü örgütleri olan Marmara, Ege, Trakya Köy-Der'ler, demokratik kooperatifçilik hareketinin örgütü KÖY-KOOP ve ona bağlı kooperatif birlikleri üzerinde yoğunlaştırdılar. MHP organı «Hergün»de faşist Taha Akyol «TKP'nin sızdığı KÖY-KOOP ne olacak? TKP'nin yan örgütlerinden Köy-Der'lerin faaliyetlerine *(Devamı 6. sayfada)*

TKP, AKEL ve YKP'nin Ortak Bildirisi

(1. sayfadan devam)
silâhsızlanmayı desteklemek gibi çok önemli bir dava için halkların ve bütün barışçı güçlerin savaşımını kolaylaştırıyor.

Her üç kardeş parti Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs halklarının kendi dirimsel çıkarlarına tümüyle uygun olan bu girişimi desteklerler. Sovyetler Birliği'nin bu barış girişimi bölgemiz için özel bir önem taşıyor. Amerikan emperyalizmi ve NATO egemen çevreleri bölgemizde üslerini güçlendirme, NATO Güney Doğu kanadını pekiştirme girişimlerini yoğunlaştırmıştır. Orta Avrupa'da silâhlanma yarışının yeni bir düzeye sıçraması, emperyalizmin bir barut fıçısı durumuna getirdiği bölgemizde tehlikeli gelişmelere kapı açacak olan daha gergin bir ortam yaratacaktır.

Daha şimdiden emperyalist güçlerin işbirlikçileri Türkiye ve Yunanistan arasında savaş kışkırtıcılığını körüklüyorlar. Her iki ülkenin en gerici egemen çevreleri şovenizmi kamçılıyor. Emperyalizmin ve yardakçılarının Kıbrıs'ı bölme ve NATO'yu köprübaşı durumuna getirme çabaları yoğunlaşıyor. Kıbrıs'taki yabancı üslere Amerikan askerlerinin indirilmesi bu tehlikeyi daha da arttırmıştır.

Türkiye'de gericilik faşist güçlerin desteğiyle bir baskı rejimi kurma girişimi içindedir. Militarist çevrelerin ülke yaşamında etkinliği artmıştır. Tüm ilerici demokratik güçlere karşı baskılar üsteliyor. Türkiye'deki bu gelişme bölgemizde barış ve güvenliği tehlikeye düşüren bir etken oluşturuyor.

Türkiye Komünist Partisi, Yunanistan Komünist Partisi ve Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi (AKEL) Batı Avrupa'ya yeni atom roketlerinin yerleştirilmesine karşı, Sovyetler Birliği'nin barış önerilerinin desteklenmesi için Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs işçi sınıfını, halklarını, tüm barış güçlerini savaşlarını yükseltmeye, güçlerini birleştirmeye çağırır. Her üç ülkeden de emperyalist savaş üsleri sökülüp atılmalıdır.

Emperyalistlerin atom silâhları ve yığınaklarıyla Ege ve Yakın Doğu bölgesinden çekip gitmeleri halkların ve barışın çıkarınadır. Her üç ülkenin sosyalist ülkelerle ilişkilerinin geliştirilmesi halklarımızın yararınadır.

Halklarımız arasındaki dostluğun güçlendirilmesi, bölgede barışın bir güvencesidir. Avrupa'da ve bölgemizde barış savaşımı her şeyden önce komünist partilerinin eylem birliğini ve emekçi yığınların uluslararası dayanışmasını gerektiriyor.

Ülkelerimizin halklarına sesleniyoruz. Kıbrıslılara, Yunanistanlı ve Türkiyelilere sesleniyoruz. Emperyalizmle, NATO ve onların harpçi planlarıyla hiçbir ilişkileri olmayan tüm emekçilere sesleniyoruz. Ayağa kalkın ve hükümetlerinizden, yayılmacı amaçlardan ve kör şovenizmden vazgeçmeyi, barış, anlaşma ve işbirliği politikasını gerçekleştirmelerini isteyin. Herşeyden önce çok acı çekmiş Avrupa'ya ve ülkelerimize yeni roket silâhlarının yerleştirilmemesini isteyin. Yitirilecek zaman yoktur.

2 Aralık 1979

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen	*AKEL MK Genel Sekreteri E. Papayoanu*	*YKP MK Genel Sekreteri H. Florakis*

Dünya halkları kaygılı. Çünkü barış ve güvenlik tehlikede. Amerika Batı Avrupaya yeni atom roketleri yerleştirmekle bu bölgeyi korkunç bir savaş alanına çevirmeye çalışıyor. Sosyalizmin özünden kaynaklanan yapıcı barış önerilerine, silâhsızlanma görüşmelerine hemen başlanması istemlerine emperyalistler «hayran olduğumuz dünya güçlüğün dünyasıdır» yanıtını veriyor, barış ve insanlık düşmanlığında ayak diriyorlar. İşte bundan ötürü Sovyetler Birliği'nin barış önerilerini desteklemek, ABD'nin ölüm saçan atom roketlerine karşı çıkmak insanlık için bir ölüm-kalım sorunu olmuştur.

Emperyalist güçlerin estirdiği yeni savaş rüzgarları Türkiyemiz açısından da büyük tehlikeler taşıyor. Özellikle, Demirel'in kurduğu Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci hükümetin işbaşına gelmesiyle bu tehlike daha da arttı.

Türkiye'deki gerici, egemen çevreler NATO'nun Lahey toplantısına katıldı. Yeni nükleer silâhların üretilmesi ve bunların Avrupa anakarasına yerleştirilmesi önerilerini destekledi. Bu destek Türkiye'ye 1,5 milyon dolara mal oluyor. Üstelik bu toplantıda ABD'nin ölüm saçan bu roketlerinin bazı parçalarının Türkiye'de üretilmesi kararlaştırıldı.

ABD emperyalizminin komşu İran'a karşı yoğunlaşan tehlikeli saldırı hazırlıkları, bölgemizde gerginliği daha da tırmandırdı. NATO'nun Kıbrıs'ı nükleer bir üs durumuna getirme planları, Türkiye ile Yunanistan arasında körüklenen şovenizm, ülkemiz üzerindeki tehlike çemberinin sıklaştığını gösteriyor.

Halkımız barış istiyor

Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de Sovyetler Birliği'nin yeni barış önerileri geniş destek buldu. Halkımız barışseverdir. O da dünya proletaryası gibi emperyalistlerin nükleer savaş hazırlıklarına karşı örgütlü gücüyle karşı çıkıyor. Barış Derneği'nin girişimiyle gerçekleşen barış kampanyası dünya barış hareketinin bir parçasıdır. İzmir'de, NATO karargâhı önünde omuz omuza veren işçiler, ilerici demokratik güçler, sosyalistler, komünistler Kürt demokratları *«Amerika'nın ölüm saçan atom roketlerine hayır!»* belgisini hep bir ağızdan haykırdılar, halkımızın emperyalizme, NATO'ya, topraklarımızdaki saldırı üslerine karşı barış savaşı sol'un, en geniş emekçi yığınlarının eylem birliğine güçlü bir temel oluşturuyor. İzmir yığınsal mitingi bu alanda önemli bir gelişmeyi noktaladı.

Sovyetler Birliği'nin silâhsızlanma önerilerine evet!

Amerikan atom roketlerine hayır!

Türkiye NATO'nun serüvenci planlarına alet olmasın!

İran'la dayanışma

İran halkının kanlı Şahı devirmesi, emperyalist üsleri ve kuklalarını atmasıyla ABD ve NATO'nun bölgede konum ve çıkarları sarsıldı. Ama bu güçler, yitirdiklerini geri almak için elden geleni yapmaya devam ediyor. Humeyni yönetiminin protesto ve uyarılarına karşın, özellikle ABD casusluk, sabotaj, şantaj, baskı ve tehditlerini aralıksız sürdürüyor. Bunda, Tahran'daki elçiliğini kışkırtma ve casusluk yuvası olarak kullandı. Üstelik Beyaz Saray, eli kanlı katil Şahı «tedavi» için New York'a aldı. Bunlara karşı değişik düzey ve biçimde tepkiler yükseldi. Bu arada bir grup genç ABD elçiliğini işgal etti, «diplomatları» rehin aldı. Bunların serbest bırakılması için, Şahın iadesini istiyor. Bu isteği, gençlerin yöntemini onaylamayanlar da dahil, tüm İran halkı, Humeyni yönetimi ve ilerici insanlık destekliyor. Vaşington Şahı geri vermemede direndi ve askersel müdahaleye hazırlandı, hazırlanıyor. Carter, Brawn, Brjejinsky'ler saldırı plânları çiziyor. ABD'nin 20 uçak v. b. gemisi, 120 savaş uçağı Hind Okyanusundaki üslerde. İsrail'in Sina'daki üsleri ABD'nin emrinde. «Acele müdahale» birlikleri hazır ol durumda. Tek sözle İran ABD'nin askersel saldırı tehlikesiyle karşı karşıya.

Burjuva propagandasının çarpıtmalarına karşın, İran devriminden yana güçler, elçiliklerin dokunulmazlığını tartışma konusu yapmıyor. Sosyalist ülkeler bu ilkeye bağlı kalıyor. Kuşkusuz, sorunun özü, diplomasi misyonlarının basılıp basılmamasının tartışılması değil, bunların casusluk ve bozgunculuk yuvası yapılması, İran devrimini boğma yeltenişleridir. ABD elçiliğinde ele geçirilen belgeler de, buranın, İran halkının anti-emperyalist birliğini bozma, yeni yönetime güvensizlik ve kargaşalık yaratma, özellikle de Kürt halkının özerklik savaşını yozlaştırma, halkların birliğini bozma girişimlerinin yönetim merkezi olduğunu kanıtlıyor. ABD'nin Şahı koruması ise, emperyalizmin karşı-devrim alternatifini canlı tutmasının kanıtıdır.

Bütün bunlar, İran komünistlerinin partisi TUDEH'in politikasını doğruluyor. Ve en başta olan, ülkenin ABD emperyalizmine ekonomik bağımlılıktan kurtarılması gerektiği, İran halkının antiemperyalist savaş birliğinin kaçınılmaz koşulu olarak Kürt ulusuna özerklik verilmesi yolundaki savaş belgisinin güncelliğini ortaya koyuyor. Humeyni yönetiminin Kürt özerklik hareketi liderleriyle anlaşma yolundaki adımları, bu bakımdan büyük önem taşıyor.

ABD'nin İran'a askersel saldırı hazırlıkları Türkiye için de kritik bir durum yaratıyor. Türk-İran sınırı bunalım kapsamına alınıyor. ABD, İncirlik üssünü İran devrimine, halkına karşı kullanmak istiyor. Amerikancı Demirel hükümeti kesin bir tutum almaktan hâlâ kaçınıyor. Bu durumda, komşu İran halkı ve devrimiyle dayanışma, ABD'nin ülkemizdeki varlığına, üslere, NATO'ya karşı savaştan, Demirel hükümetine karşı direnişten ayrılamaz.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Çok değerli yoldaşlar!

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi, tüm Türkiye komünistleri, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri adına Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 62. yıldönümünü en ateşli duygularla selâmlar!

Kızıl Oktobr, insanlık tarihinde yepyeni bir çağ, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açtı. SBKP'nin Lenininci yönetiminde sosyalizm, Sovyetler Birliği'nde kesin utkuya ulaştı, çok yönlü gelişip güçlendi. Bugün Sovyet halkı komünizm kuruculuğunda yeni yeni başarılar kazanıyor. Dünya devrim sürecinin güç kaynağı Sovyetler Birliği, dünyamızda barışın sarsılmaz kalesidir. Sovyet devleti daha ilk gününden bu yana ardıcıl Lenininci bir barış politikası izlemiştir.

SBKP MK Genel Sekreteri ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Yüksek Sovyet Prezidyum Başkanı L. İ. Brejnev yoldaşın Berlin'de açıkladığı yeni barış girişimi, bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de geniş bir yankı buldu. TKP, Türkiye işçi sınıfı, halkımız bir nükleer savaş tehlikesini önlemek, emperyalizmin körüklediği silâhlanma yarışını gemlemek amacını güden bu somut barış önerilerini yürekten selâmlıyor. Büyük komşumuz Sovyetler Birliği ile dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi, bölgemizde barış ve güvenliğin, halkımızın yararınadır.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile Türkiye Komünist Partisi arasında, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin doğrudan etkileriyle ve halkımızın ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde kurulan kardeşçe savaş bağları her geçen yıl daha da güçleniyor, pekişiyor.

Yaşasın Kızıl Oktobr'un 62. yıldönümü!

Yaşasın ölümsüz Lenin'in partisi SBKP!

Yaşasın Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi!

TKP MK Genel Sekreteri
İ. Bilen

7 Kasım 1979

Lenin köşesi

Fraksiyonculuk üstüne

Yeni türden partinin, bolşevik partisinin başlangıcı RSDIP'nin II. Kongresine dayanır. Burada Lenin, tüzük ilkeleri üstüne menşeviklerle kıyasıya çatıştı. Her tür oportüniste açık, küçük burjuva tartışma kulübü modeline karşı, proletaryanın tarihsel görevini yerine getirebilmesi için devrimci öncünün çelik disiplinli savaşkanlığı ilkesini savundu. Ama Leninci yeni türden parti öğretisinin biçimlenmesi, geliştirilmesi ve uygulanması birden değil, uzun bir süreç içinde oldu.

Belirli bir dönemde, Lenin, oportünist akımla aynı örgütsel çatı altında bir tür eylem birliği politikası izledi. Bu özel tarihsel durumu Lenin şöyle belirliyor: *«Bolşevizm, bizde partinin bolşevik fraksiyonu olarak temsil ediliyor. Ama fraksiyon parti değildir. Parti içinde bir sıra değişik renkler bulunabilir, bunların en aşırıları birbirine tabantabana ters düşebilir. Alman partisinde Kautsky'nin belirgin devrimci kanadı yanısıra Bernstein'ın onulmaz revisyonist kanadı var. Oysa bu, bir fraksiyonda olamaz. Parti içinde fraksiyon, belirli bir yönde partiyi etkilemek ve kendi ilkelerini olabildiğince net bir biçimde gerçekleştirmek için kurulmuş, görüş birliğindeki kimselerin bir grubudur. Bu nedenle de gerçekten görüş birliğinde olmaları zorunludur. Parti birliğine ve fraksiyon birliğine yönelik bu istemlerin ayrılığını herkes kavramalıdır.»* (C. 19, s. 6.)

Prag Konferansı'nda, oportünistlerin partiden atılmasıyla partinin disiplini ve savaşkanlığı niteliksel yeni bir aşamaya yükseldi. *«Fraksiyon varlığı belirli bir tarihsel dönemde sosyal demokrat partinin en önemli özelliğiydi. Hangi dönemde? 1903–1911 arasında. Parti o zaman bütünseldi, bölünme yoktu ama fraksiyonlar vardı, gerçekte bütünsel partide iki fraksiyon, gerçekten iki ayrı örgüt vardı.»* (C. 25, s. 186.) *«1912'den sonra, iki yılı aşkın bir zamandan beri Rusya'da örgütlü Marksistler arasında fraksiyonlar yoktur, bütünsel örgütlerde bütünsel konferans ve kongrelerde taktik üstüne kavgalar yoktur artık.»* (C. 25, s. 187.)

Ama Lenin o dönemde de henüz fraksiyonculuğun kalıntılarının ortadan kalkmadığını söylüyor. *«Sözde fraksiyoncu olmayan Troçki, Rusya işçi hareketini biraz olsun bilen herkes için ,Troçki fraksiyonu'nun temsilcisidir. Burada fraksiyonculuk vardır, çünkü fraksiyon varlığının iki temel özelliği görülüyor: 1. Birliği ad olarak tanımak, 2. Gerçekte kendini gurup biçiminde ayırmak.»* (C. 25, s. 189.)

Lenin, Bolşevik Partisi'nin birliğini, savaş gücünü devrimci temelde sürekli pekiştirdi, yeni türden parti ilkelerini geliştirdi. II. Kongreden 18 yıl sonra RKP(B)'nin X. Kongresinde parti üyeliğiyle fraksiyonculuğun kesinlikle uyuşmazlığı kararı alındı. X. Kongre öncesi sendikalar sorununda MK, Troçki'nin açtırmak istediği tartışmayı onaylamadı. Ama MK üyesi Troçki parti disiplinini çiğneyerek MK'daki görüş ayrılıklarını kamuoyuna açıklayan bir broşür yayınladı. Kendi ve kendisini destekleyen bir gurup adına MK'nin politikasını eleştirdi, partiye bu tatrışmayı dayattı. Lenin'in görüşüne göre bu adım, *«devrimci amaca uygunluk açısından, yanlışı son derece büyütmek, yanlış bir platform temelinde bir fraksiyon oluşturmak»* demekti. (C. 42, s. 237.) Ama Lenin, değil açık bir tartışma, parti içi geniş bir tartışmayı bile zararlı gördü. *«Bu görüş ayrılıklarının geniş bir parti tartışmasında ve kongrede ele alınması büyük bir yanlıştır. Politik bir yanlıştır.»* (C. 42, s. 225.) Lenin, X. Kongre'de okuduğu MK raporunda şöyle diyordu: *«Benim görüşüme göre böyle bir lüks gerçekten yersizdi, bu tartışmaya izin vermekle kuşkusuz bir yanlış yaptık, bu tartışmayla objektif nedenlerle ön planda olamıyacak olan bir soruyu ön plana çıkardık.»* (C. 43, s. 15.) Ama Lenin, *«Her kötünün iyi bir yanı da vardır»* sözünü hatırlatır: *«Parti kendini (Oktobr devriminden sonra unuttuğumuz anlamında) yeni olan hastalığa-fraksiyonculuğa karşı savaşta eğitiyor ve çelikleştiriyor.»* (C. 42, s. 302.)

X. Kongre'de Lenin, fraksiyonculuğun belirtilerini şöyle tanımladı: *«Özel platformu olan ve belli bir derecede kendi içine kapanma ve kendi gurup disiplinini kurma çabası gösteren gurupların ortaya çıkması.»* (C. 43, s. 89.) Bolşevik partisi, Lenin'in önerisiyle birlik ve bütünlüğünü, ideolojik sağlamlığını, sıralarının çelik disiplinini sağlamak için fraksiyonculuğun yok edilmesi zorunluğunu karar altına aldı. *«Tüm sınıf bilinçli işçilerin hangi biçimde olursa olsun, fraksiyonculuğun zararlı ve izin verilemez olduğunun bilincine varmaları gerekir. Çünkü fraksiyonculuk, çeşitli gurupların temsilcileri parti birliğini koruma yolunda en iyi niyetleri taşısalar bile, pratikte kaçınılmaz olarak ortak çalışmayı engeller.»* (C. 43, s. 89.) *«Parti içinde ve Sovyet çalışmasında sıkı bir disiplin sağlamak ve her tür fraksiyonculuğun kökünü kazımak, en yüksek birliği gerçekleştirmek için Kongre, Merkez Komitesine disiplinin bozulduğu, fraksiyonculuğun canlandığı, ya da buna yer verildiği durumlarda, partiden atmaya kadar tüm parti cezalarını uygulama, merkez komitesi üyelerini de aday üyeliğe*

(Devamı 5. sayfada)

Gençlik susturulamaz

Gerici-egemen güçler, sıkıyönetim, İlerici Gençler Derneği'ni (IGD) kapattı. «Yolumuz işçi sınıfının yoludur» belgisini benimseyen IGD, Genç Öncü, SGB, DDKD gibi gençlik örgütleri «daha da azgınlaşan gericiliğe, faşist saldırılara, şovenizme karşı savaşı güçlendirmek amacıyla eylem birliği» kararı almışlardı. Demek ki gericilik gençliğin eylem birliğinden korkuyor.

Komünistler gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist savaşına büyük değer biçiyor, bu savaşı var güçle destekliyor. «Çekin kanlı ellerinizi IGD'den!» belgisini yükseltiyor. Bu belgi memlekette ve uluslararası alanda geniş yankılar buldu. İGD'ye yapılan saldırıların tüm Türkiye yurtsever gençliğine yönelik olduğunu belirten kuruluşlar, işçi sendikaları, Genç Öncü, SGB DDKD, IGD ile dayanışmaya geçtiler.

Gericilik, İGD'yi kapatmakla gençlik hareketimizdeki bu en devrimci eğilimi yok edemez. Çünkü ilerici gençlik hareketi her şeyden önce genç işçilerin sermaye ile olan uzlaşmaz çelişkilerinden kaynaklanıyor. Gelecek perspektivinden yoksun öğrenci gençlik, ilerici gençlik hareketinin sıralarına geçiyor. Toplumsal çelişkiler olduğu gibi kaldıkça, gençliğin savaşı, örgütlenmesi işçi sınıfının savaş yoluna koyulması önlenemez. Bırakalım örgüt kapatmalarını ... Bugüne kadar 100'den çok IGD üyesinin alçakça öldürülmesi gençliğin savaşını durdurabildi mi? Tersine. İlerici gençlik hareketi düşmanın saldırıları altında çelikleşiyor. Ülke ölçüsünde çığ gibi büyüyor.

Gençliğin savaşı iki cephede yürüyor. O, bir yandan egemen sınıfların terörüyle boğuşuyor. Bir yandan da bölünme yaratmak isteyen her boydan oportünist, sekter öğelerden sıralarını arındırıyor. Son zamanlarda biricik özelliği TKP düşmanlığı olan «sol» oportünist gurupçuğun girişimleri de başarısızlığa uğratıldı. İki cephede de savaş gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylem birliği girişimleriyle güçleniyor. IGD, Genç-Öncü, SGB ve DDKD arasındaki eylem birliğini öteki demokratik gençlik örgütlerine karşı gibi göstermek özellikle serüvenci gurupların işine geliyor. Oysa bu eylem birliği öteki gençlik örgütlerinin katılımıyla çok büyük bir güce ulaşacaktır. Gençliğin eylem birliği işçi sınıfımızın, halkımızın düşmanlarına karşı bir eylem birliğidir.

Emperyalizmin baskılarına, faşizm tehlikesine, tekellerin artan sömürüsüne karşı olan bütün güçlerle eylem birliği!

Demokrasi Savaşımı

İlerici Kadınlar Derneği ve TÜS-DER'den sonra, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı gençliğin yasal demokratik yığın örgütü İGD'yi de kapattı; basın özgürlüğünü çiğneyip «Politika» gazetesinin 6–7 Kasım 1979 günlü sayılarını toplattı, genel yayın müdürü ve köşe yazarı Aydın Engin'i ve yazıişleri müdürü Tamer Kayaş'ı tutuklattı. Daha sonra TÖB-DER genel başkanı Gazioğlu ve diğer merkez yöneticileri tutuklandı, çeşitli şube yöneticilerinin tutuklanması için emirler çıkarıldı.

Daha Demirel hükümetinin kurulmasının gündeme gelmesiyle birlikte demokratik yığın örgütlerine, sendikalara ve ilerici basına, yazarlara karşı sıkıyönetim aracılığıyla yürütülen baskılar artmıştır. Sıkıyönetimci, Amerikancı Demirel hükümeti baskıcı bir rejim uygulamasına koyulmuştur.

Bu durum neyi gösteriyor, egemen sınıfın korkusu nedir? Kapatılan, kapatılmak istenen yasal demokratik yığın örgütlerinin toplam yüzbinlerce üyesi, yüzbinlerce sempatizanı vardır. Bu örgütler ve üyeleri, sempatizanları ekonomik ve sosyal hakları kazanabilmenin sorunlarını kökten çözebilmenin temelinde politik savaşımı görüyorlar. Bugün geniş yığınların kafasında işçi sınıfının, işbirlikçi tekelci burjuvazinin sömürü ve baskıya dayanan egemenliğine karşı yürüttüğü savaşıma heralanda omuz vermek, onunla dayanışma, onunla bağlanmak bilinci büyüyor. Bugün bu örgütlerin üyesi yüzbinlerce emekçi, ilerici yurtsever aydın demokrasi savaşımının, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şövenist güçlerin eylem ve cephe birliği hareketinin bayrağını taşıyor. İlerici basın, bu basının temel direği durumuna gelen «Politika» gazetesi yığınların bu savaşımında aktif bir rol oynuyor. İşte, iç gericiliği, tekelci, holdingçi patronları korkutan budur. Bunlar özellikle bugün anti-demokratik baskıları yüzbinlerce işçinin tekellere karşı tüm emekçi halkın çıkarları için verdikleri savaşımı kırmak, demokratik örgütler aracılığıyla geniş emekçi yığınların toplu sözleşme savaşımındaki işçilerle dayanışmasını önlemek için arttırmışlardır.

«Özgürlüklerin genişletilmesi»nden yana olduklarını öne süren CHP yöneticileri, işçi sınıfının öncülüğünde yığınların demokrasi savaşımının bayrağını ele almasından korkmuşlardır; Demirel'lerin, Türkeş'lerin yeni baskı yasaları, yasaklar çıkartma politikasına teslim olmuşlardır. Ama CHP tabanının çoğunluğu komünistlerle, sosyalistlerle, tüm diğer devrimci güçlerle, tekellere karşı savaşan işçilerle, sendikalarla eylem birliğinden, dayanışmadan yanadır. TKP sınırlı demokratik hak ve özgürlükleri,

Demirel hükümetine karşı omuzomuza

(1. sayfadan devam)

yalizme açılan ileri demokratik devrim savaşıyla bağlıyor. Ülkemizin içinde bulunduğu bunalımlardan çıkmak, emperyalizme bağımlılığı temelli kırmak, faşizm tehlikesinin ve baskı rejimlerinin kökünü kazımak ancak işbirlikçi tekelci burjuvazinin egemenliğinin yıkılmasıyla, halkın erki ele almasıyla başarılabilir.

Demirel hükümetinin kurulmasıyla gericilik, bugün daha güçlü konumlar elde etmiştir. Ama bu konumlar sarsılmaz ve yıkılmaz değildir. Politik durum, demokratik özgürlükleri ezmeye hazırlanan Demirel hükümetine karşı, en geniş demokratik güçleri işçi sınıfının çevresinde toplamak olanağı veriyor. Güçlü bir demokrasi hareketi örgütlemek, en geniş güçlerin demokratik eylem birliğini sağlamak güncel ve zorunlu görevdir. Bu görev, yığınların parlamento dışı savaşımlarının yükseltilmesiyle, komünistlerin yığınlarla daha sıkı bağlanmasıyla gerçekleştirilecektir.

Geniş bir demokratik hareketin örgütlenmesinde, işçi sınıfının eylem birliği çekici bir güç oluşturacaktır. TKP, bilimsel sosyalizmi benimsediğini açıklayan TİP ve TSİP'le kalıcı eylem birliğine büyük önem veriyor. Kürt demokratlarının, CHP sol kanadının böylesi bir eylem birliğinin yanında yer alması, demokrasi hareketinin başarısı için zorunludur. En geniş emekçi yığınların, Demirel hükümetine karşı olan bütün güçlerin, tüm yurttaşların bu somut amaç çevresinde demokratik eylem birliği uğrunda TKP vargüçle savaşıyor.

Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetine karşı savaşta omuz omuza!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

27 Kasım 1979

Lenin köşesi

(4. sayfadan devam)

indirme ve hatta en son önlem olarak da partiden atma yöntemlerine başvurma yetkisi veriyor.» (C. 43, s. 92.)

Bütün bu kararlar, parti disiplini konusunda Komintern'in belgelerini, uluslararası komünist hareketin örgütsel ilkelerini etkiledi. Yeni türden Leninci partilerin gelişme sürecini hızlandırdı.

Gönüllü birlik

Doğu'da 13 ilde sıkıyönetim, diğer illerde gerici AP ve faşist MHP başlarına bağlı polisler, jandarma komutanlıkları, Kürt halkına, Kürt ulusal hareketine karşı baskı ve terörü aralıksız sürdürüyorlar.

Demirel hükümetinin baskıcı rejim programı ve Milli Güvenlik Kurulu'nun bildirisi «bölücülük» demagojisi ve yaygarasıyla Türkiye Kürdistan'ında sıkıyönetimi yayacaklarını ve yeniden toplu sindirme ve kırım hareketlerine açıktan açığa girişeceklerini gösteriyor. En gerici, en şovenist, militarist çevreler böylesi sindirme hareketlerini Türk halkına «haklı» gösterebilmek için ortaya CİA güdümlü APO'cu denilen örgütü, onun kanlı provokasyonlarını sürüyor.

Bu durum, Kürt demokratlarının önündeki yol ayrımını daha açık bir biçimde göstermektedir. TKP; ulusal baskının son bulması, ayrılma hakkı da içinde olmak

> *İşçi sınıfının savaşlarıyla aktif bağlı, ulusal çapta gelişen TKP'nin Leninci bayrağı altında ileri!*

emekçi halkın çıkarlarını, kazanımlarını korumak, gericiliğin saldırısını püskürtmek için savaşıyor. Demirel'lere, Türkeş'lere, onların arkasındaki işbirlikçi patronlara özgürlükleri çiğnetmeyeceğiz!

üzere Kürt halkının kendi yazgısını özgürce kendisinin belirlemesi yolunda tek alternatifin Türk ve Kürt halkının gerici, faşist güçlere, onların arkasındaki Amerikan, NATO emperyalizmine karşı ortak savaşımı olduğunu gösteriyor, bu uğurda ardıcıl aktif savaşımını sürdürüyor. Öbür yol; Barzani milliyetçiliğinden kaynaklanan «ayrı savaşım» girişimleri, gerici, faşist güçlerin ülkemizde demokrasi güçlerini bölmeleri demektir. Bu, Orta Doğu'yu ateş çemberinde tutmak isteyen Amerikan, NATO emperyalistlerinin tuzağına gitmektir. Gerek yakın geçmişte Irak deneyi, gerekse şimdi bölgemizdeki gelişmeler bunu bütün açıklığıyla gösteriyor.

TKP, Türkiye işçi sınıfının bir tek çatı altında örgütlenmesi savaşımında ödünsüzdür. Bununla birlikte içinde çeşitli eğilimleri barındıran Kürt demokrat hareketiyle anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist eylem ve cephe birliği politikası yürütüyor. TKP'nin, proletarya enternasyonalizmi ilkesine ve ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği politikasına dayanan bu savaşımı Türk ve Kürt halkının savaş birliğinin temelidir; «Eşit ve özgür halklar Türkiye'si» Kürt ve Türk halklarının ortak savaşıyla gerçekleşebilir.

Bunalım derinleşiyor

DPT, 1979 için başlangıçta yüzde 6,7'lik büyüme hızını hedef koymuşken, bu hızı giderek yüzde 2,8'e düşürdü. Bu, planlı dönemin kabul edilen en düşük büyüme hızıdır. Ayrıca kişi başına ulusal gelirin 1978'e göre binde 2 dolayında gerileyeceğini de gösteriyor. Tarımsal üretimde, 1978'e oranla, sabit fiyatlarla, ancak binde 8'lik bir artış öngörülürken, endüstride binde 1'lik bir gerileme bekleniyor. Özel yapım endüstrisinin bazı kesimlerinde 1979'da kapasite kullanımı yüzde 20'ye düştü. Yine özel yapım endüstrisi, 1978'i milyarlarca liralık stoklarla kapadı. 1979'da da bu stok artışı süregeldi. Göstergeler yatırımların geçen yılın bile altında gerçekleşeceğini kanıtlıyor.

Resmi verilere göre, 1979 başından sonra sekizbuçuk aylık sürede para sunusunda artış 80 milyar lira olurken, toplam düzey yaklaşık 370 milyar lirayı buldu. Bu para-maliye politikası sonucunda, bir yandan hızla tırmanan enflasyonla halkın satınalma gücü azaltıldı. Ulusal gelir tekeller yararına yeniden dağıtıldı. Öte yandan, enflasyon-devalüasyon zincirlemesi, dışalım ve dışsatım fiyatlarındaki yükselme nedeni ile dış ticaret 1979'un ilk sekiz aylık döneminde 182 milyon dolarlık ek bir yük altına girdi. Bu, Türkiye'nin dış ticaret açığının yüzde 12'sini oluşturuyor.

Bu batkı tablosunda birbiriyle taban tabana çelişik iki kutup var: Bir yandan, 1979'un ilk altı aylık döneminde gerçek işçi ücretleri 1978'e göre yüzde 21 oranında geriledi. Ve 1979'un ilk dokuz ayında salt İstanbul'da küçük sanayici, esnaf, zanaatkar ve tüccarın protesto edilen senet sayısı 325 bin 854 oldu. Sayısal ve parasal olarak artış gösterdi. Öte yandan 300 büyük endüstri kuruluşunun 1978 yılı bilânço kârı 23 milyar 546 milyon lirayı buldu. Yine aynı dönemde, örneğin İş Bankası 707 milyon 552 bin lira, Akbank 452 milyon 477 bin lira kâr sağladı.

Demirel hükümeti, daha da köleleştirici yeni yabancı yatırımları güvencelemek, işbirlikçi tekelcilere daha da yüksek kârlar sağlamak, işçi sınıfının ücret arttırımı istemlerini boğmak geniş halk yığınlarını daha da koyu bir yoksulluğa itmek için oluşturuldu. Bu, burjuvazinin istediği «güçlü hükümet»e geçişin önemli bir basamağı, hazırlığıdır. TİSK, Devlet Güvenlik Mahkemeleri yasasının çıkarılmasını, «ideolojik amaçlı» sendikal ve dernek çalışmaları ile gösteri yürüyüşlerinin önlenmesini, Anayasanın değiştirilmesini, «hür teşebbüs»e ağırlık verilmesini, asgari ücretlerin üç yılda bir belirlenmesini, yüksek ücret istemlerini önlemek için genel bir ücret politikasının saptanmasını, memurlara sendika ve grev hakkı verilmemesini, Ortak Pazar'a tam üyelik için başvurulmasını öz hükümetinden açıkça istiyor. Demirel hükümetinin programı tümüyle bu antidemokratik ilkeleri içeriyor.

Bunlar gösteriyor ki, işbirlikçi tekelci burjuvazi, bunalımdan devrimci çıkış yoluna karşı kapitalist bir almaşık sağlamaya ve gerici, açık baskıcı bir politikayı işçi sınıfına, halka dayatmaya niyetlidir. Bugünkü kısıtlı demokratik haklar bile, onlar için «lüks»tür. Belli başlı sözcülerinden Ertuğrul Sosyal, bunu, küstahça şöyle açıklıyor: «Türkiye, halkımızı ve kurumlarımızı zora, mahrumiyete, disipline, tasarrufa ve rasyonelliğe itecek güçlü bir devlet idaresine muhtaçtır ... Çünkü içinde bulunduğumuz sosyal-ekonomik ve sosyal-kültürel durum, herşeye rağmen Türkiye'nin dünyada demokrasiyi sürdüren tek geri kalmış ülke imtiyazını sürdürmesine yetmeyecektir.»

Önümüzdeki dönemde, toplumsal-ekonomik sorunların giderek daha da keskinleşeceği, bunalımın derinleşeceği, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve politik erkinin gerici baskı rejimini halkımıza dayatma girişimini yoğunlaştıracağı görülüyor. Buna karşı, en geniş, anti-emperyalist, anti-tekelci ve anti-faşist güçlerin eylem birliği zorunluktur.

Ekonomik, demokratik köylü örgütleri

(2. sayfadan devam)

daha ne kadar göz yumulacak?» diyerek sinsi provokasyonun, sözümona «yağ skandalı»nın ardındaki asıl niyetleri açığa vurdu.

Neden KÖY-KOOP, Köy-Der'ler?

Türkiye'de «Çukobirlik», «Fiskobirlik», «Pankobirlik» gibi büyük çiftlik sahiplerinin, toprak ağalarının egemen olduğu, yerli-yabancı bankaların kredi musluklarını ellerinde tutan dev kooperatiflere karşı son yıllarda tarımsal amaçlı demokratik bir kooperatif hareketi boy attı. Bu hareketin örgütlü gücü olarak kurulan KÖY-KOOP tüm engellere, açık saldırılara, sol maskeli provokasyonlara karşın üretici tabanın destek ve kararlılığıyla gelişip güçlendi. Bugün KÖY-KOOP ve ona bağlı kooperatif birlikleri yaklaşık iki milyon küçük ve orta üreticiyi çatısı altında topluyor. KÖY-KOOP uygun fiyatla traktör ithalinden, üyelerine piyasa fiyatlarının çok altında gübre, mazot, tarım ilâçları, araç ve gereçleri sağlamaya; demokratik köklü bir toprak reformundan, tarım üretim kooperatifçiliği ilkelerine sahip çıkmaya kadar uzanan geniş kapsamlı bir çalışma yürütüyor. KÖY-KOOP'un nicel ve nitel gelişmesi, demokratik kooperatifçilik ilkelerini savunması, bu çalışmalarıyla geniş bir üretici yığınının güvenini kazanması tekelci burjuvaziyle tarım burjuvazisini tedirgin etti. Büyük toprak ağasından tefecisine, vurguncu tüccardan, faşist kiralık katillerden Pekin beslemesi Maocusuna kadar uzanan bir ihanet çetesi KÖY-KOOP'u yoketmek için neyi denemedi. CHP sağ kanat reformistleri bu kooperatifleri tekellerin bir çarkı durumuna getirmek için neler yapmadı? MHP'li faşistler Akın Özdemir gibi KÖY-KOOP'un bilinçli, kararlı yöneticilerini kahpece öldürdüler. Maocu faşistler KÖY-KOOP'u içerden çökertmeyi, CHP'nin reformist yöneticileri demokratik kooperatifçilik hareketini yozlaştırmayı denediler. Oyunlar bozuldu. Özdemir'lerin yerini başka bilinçli yöneticiler aldı.

Köy-Der'lere gelince, Ege'de, Marmara'da, Trakya'da ve diğer bölgelerde kurulan bu örgütler köydeki demokratik güçleri, özellikle yoksul ve küçük üreticileri biraraya getiriyor. Faşizme, emperyalizme, gericiliğe, sömürü ve soyguna karşı; ekmek, toprak ve özgürlük savaşının bayrağını köylere, kır yoksullarının arasına götürüyor. Köy-Der'ler KÖY-KOOP'la, ona bağlı kooperatiflerle sıkı işbirliği ve dayanışma yapıyor. Kent proletaryasının savaş deneyimlerini kır emekçilerine aktarmada, köylünün toprak ve özgürlük savaşımını işçi sınıfına ulaştırmada bir köprübaşı görevini görüyor. İşçi-köylü bağlaşıklığının kurulmasına yardımcı oluyor.

KÖY-KOOP ve Köy-Der'ler bu çalışmaları ve aldıkları konumlardan ötürü bugünkü gerici, sıkıyönetimci, Amerikancı Demirel hükümetinin boy hedefi oluyorlar.

Saldırı püskürtülecektir

Kazanılan demokratik hak ve özgürlükleri bugün gerici-faşist güçlerin saldırılarına karşı korumak ne kadar güncel, ertelenmez bir görevse, kırsal kesimde ekonomik, demokratik köylü örgütlerini savunmak, onlara karşı girişilen her saldırıyı püskürtmek de o kadar kaçınılmaz güncel bir ödevdir. Komünistler şimdiye kadar olduğu gibi bundan böyle de demokratik kooperatifçilik hareketinin örgütü KÖY-KOOP'a, demokratik köylü örgütü Köy-Der'lere yöneltilen saldırıların etkisiz kalması için savaşacak, kırsal kesimin ekonomik, demokratik köylü örgütlerinin de onurlu bir yer aldığı tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini oluşturma yolunda kararlılıkla yürüyeceklerdir. Saldırıyı püskürtecek ana güç işte böylesi bir eylem ve cephe birliğidir.

Leninci parti

(8. sayfadan devam)

Örgütü ve Parti Literatürü yapıtında şöyle diyor: «Yayınevleri ve depolar, dükkanlar ve okuma odaları, kitaplık ve dağıtım örgütleri-bütün bunlar partiye bağlı olmalı ve hesap vermelidir ... Herkes en küçük bir kısıtlama olmaksızın hoşuna gittiği gibi yazmakta ve konuşmakta özgürdür. Ama her özgür örgüt (bu arada parti) de, partiyi kalkan ederek, partiye ters düşen görüşleri yayan üyeleri kovmakta özgürdür.» Komintern'e Giriş Koşullar'ında, «periyodik ve periyodik olmayan basın ve bütün parti yayınevleri, partinin o anda legal ya da illegal olduğuna bakmaksızın tümüyle parti yönetimine bağlanmalıdır. Yayınevlerinin özerkliklerini kötüye kullanarak, partinin politikasına tamtamına uymayan bir politika izlemeleri yasaktır.»

Sağ revizyonistler gibi bunlar da, alabildiğine özerk örgütlerden, fraksiyonlardan, kanatlardan oluşan, bu kanatların birbirleriyle «günü, saati, yeri belli eylemler» dışında «hırçın» bir dille sürekli, açık tartışma yürüttüğü bir parti tablosu çiziyorlar. Bunun Leninci bir partiyle uzak, yakın hiçbir ilgisi yoktur. Bu gurupçuk, özellikle Lenin'in 1903–1911 arasında, yeni türden partiyi geliştirme sürecinde, Menşevik küçük burjuva örgüt anlayışına karşı polemiklerine dayanmaya çalışıyor. Bolşevik ve Menşevik fraksiyonların tek partide var oldukları koşullarda yeni türden parti için savaşın biçimlerini, daha sonra Lenin'in Bolşevik Partisi'nin, Komintern'in geliştirdiği genel ilkelerin, parti normlarının karşısına çıkarıyor. TKP'ye saldırı amacıyla kullanıyor.

Görüldüğü gibi, «İşçinin Sesi» gurupçuğunun yıllar boyu izledikleri çizgiyi «saf»lıkla örtbas etme çabaları da, şimdiki tutumlarını Leninci parti disiplini anlayışını altüst ederek savunma girişimleri de sahteciliğe ve çarpıtmaya dayanıyor. Bunlar anti-TKP çevrelere hesap verme telaşı içinde yıllardır «bilinçli siyaset»le sızmacılık çabasında olduklarını da ağızlarından kaçırıyorlar.

Öyleyse bu gurubun şimdi partiden «tartışma» hakkı istemelerini nasıl karşılamak gerekir? Yazdıkları her satırda TKP'ye kara çalanların, uluslararası komünist hareketin ilkelerini «tartışma» konusu yapmaya yeltenenlerin bir de partiden «tartışma» hakkı istemeleri gerçekten gülünç. Hırsız, ev sahibinden bir de borç istiyor ...

Parti içi tartışma hakkı parti üyesinin, örgütlerinin hakkıdır, oportünistlerin değil. TKP'de «İşçinin Sesi» gurupçuğu türünden guruplar, fraksiyonlar yoktur, olamaz. Oluşmaya yeltenirse de barınamaz. Partide tartışma, şu ya da bu oportünist parti düşmanı istiyor diye yapılmaz. Partide tartışma, MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın belirttiği gibi «örgütlü» olur. MK'nin kararıyla, parti tüzüğünün ilgili maddeleri gereğince yapılır. Kardeş partilerin tüzüklerinde parti içi tartışma sıkı normlara bağlanmıştır. Örneğin SBKP tüzüğünde, bu zorunluğun yöre ya da cumhuriyet çapında bir çok parti örgütünce saptanması, MK içinde parti politikasının çok önemli sorunları üstüne yeterince durağan bir çoğunluğun olmaması, SBKP MK'nın politikanın şu veya bu sorunu üstüne bütün partiye danışmayı zorunlu görmesi koşullarında, tüm parti içinde tartışma açmak zorunluğu doğar.

Her parti üyesinin parti içinde karar alınmadığı sürece parti politikasının sorunlarını tartışma hakkı vardır. Bizim partimiz de kardeş partiler gibi, bu tartışma ve eleştiri-özeleştirinin organlar içinde yapılmasını tüzüğüne koymuştur. Ama, bu tartışmadan fraksiyoncu amaçlar için yararlanma girişimleri önünde de aşılmaz engeller vardır. Bu, her tür fraksiyonculuğun hele illegal parti için yıkım tehlikesi demek olduğunu bilen parti üyelerinin Leninci birliğidir, partiye sarsılmaz bağlılığıdır. O nedenle şimdi oportünistler bu engeli nasıl yıkarız diye düşünüyorlar, «İdealizasyonu yıkma» belgisiyle partiye güveni sarsma ve «tartışma konspirasyonla önleniyor» kışkırtmasıyla konspirasyonu boşlama çağrısı yapıyorlar. Bu gurupçuğun böylece gelip dayandığı nokta, örgütsel alanda da her tür oportünizmin er geç barikatın öte yanına geçeceğini belirten Leninci yasallığın bir kez daha doğrulanmasından başka bir şey değildir.

M İ L İ T A N L A R D A N

Yalancının mumu

İngiltere'de üslenen Yürükoğlu gurubu yalan, dedikodu, çarpıtma yöntemleriyle devrimci hareket içinde bozgunculuk yaratma çabalarını sürdürüyor. Şimdi bir de «İşçinin Sesi» gazetesinde, komünistlerin uluslararası çapta tanınmış bir devrimci olan W. Pomeroy yoldaş için «Troçkist» dediğini yayıyorlar. Aslında kendileri de TKP üyelerinin Markşçı-Leninci bir kardeş partinin bir üyesi üstüne böyle düşünemeyeceğini ve konuşamayacağını çok iyi bilirler. Kimsenin ciddiye almayacağı bu çirkin dedikoduya sarılmalarının altında yatan ne? Ve niçin bu sırada bu yalan tezgahlanıyor?

Biz İngiltere'deki komünistler, bu gurubun yalnız Türkiye devrimci hareketinde bölücülük girişimleriyle yetinmediğini, akıllarınca TKP ile kardeş partiler arasındaki ilişkileri karalamak gibi hedeflere de yöneldiğini biliyoruz. W. Pomeroy yoldaş üstüne yaptıkları yalan propaganda, uygulamaya çalıştıkları boylarından büyük bu planın bir parçası.

Bunu şimdi yaymalarının nedeni ise, W. Pomeroy yoldaşın «Emperyalizmin Zayıf Halkası: Türkiye» broşürüne yazdığı önsözü geri çekmesi ve bundan sonraki baskılarda yayınlanmasına izin vermemesidir. Ayrıca W. Pomeroy yoldaş kendi ismiyle broşüre reklam yapılmamasını da istemiştir. «İşçinin Sesi» sorumluları bazı İTİB üyelerinin katıldığı bir toplantıda bu gerçeği doğrulamışlardır.

Kardeş partiler arasındaki Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine dayalı ilişkileri anti-TKP'cilik amacıyla karalamak eskiden de sökmemiş, bundan böyle de sökmeyecek.

İngiltere'den bir komünist

Yiğit devrimci öğretmen Talip Öztürk

Talip Öztürk adı biz eğitim emekçileri için büyük anlam taşırdı. O, TÖB-DER içinde birlik dayanışma hareketinin önderi, ve onun sapına kadar namuslu, devrimci kişiliği ise işçi sınıfı aydınının simgesi olmuştu. Genç ve aydınlık başı, işçi sınıfının düşmanları önünde bir kez bile eğilmedi. O, kavgasını verdiği sınıfın bir neferi olarak, faşist kurşunlarıyla can verdi.

Sıkıyönetim, cenaze törenini yasaklamaya çalışıyordu. Oysa, İstanbul'un bütün okullarından gelen ilerici öğretmenler, Uzel, Mesan, Wat, Profilo, Kartal Kutu, Tekfen, Kavel, İmbat ve daha birçok fabrikadan, grev yerlerinden gelen işçiler, Erzurum'un, Ankara'nın, Edirne'nin, Simav'ın ve daha birçok yerden, yöreden kopup gelen eğitim emekçileri, TÖBANK grevcileri, emekçi kadınlar, ilerici liseli, işçi, köylü, öğrenci gençler kararlıydılar. Yürüyeceklerdi. Savaş arkadaşlarını, yoldaşlarını uğurlayacaklardı. Sıkıyönetimin, jandarmasıyla, polisiyle Aksaray'a ördüğü yasak duvarı çatırdadı, yıkıldı. Onbinlerce aydınlık seli Topkapı'ya doğru akmaya başladı. En önde Talip vardı. Heybetli göğsünde «Kanlı kızıl mermere kazıdık senin de adını. Onbinlerce öğretmenin bilincinde, inancında ve sınıf kininde yaşıyorsun» belgisiyle yaşarken olduğu gibi, ölümüyle de onbinleri peşinden götürüyordu.

Talip Öztürk'ün mezarı başında ... Nasıl anlatmalı? ... Yarının bağımsız, demokratik, özgür Türkiye'sini kuracak yiğit, devrimci insanlar sıkılı bir yumruk gibi andiçiyorlar ... Bu and işçi sınıfının, emekçilerin, emperyalizme, faşizme ve sömürüye karşı savaş andı ... Biz çalışanların, alınteriyle yaşıyanların andı ...

«Talipler ölmez» diyoruz. Talipler ölmez ... Çünkü bir varız ... Onbinlerce Talip var ... Gericiliğin, faşizmin hepimizi öldürmeye gücü yetmez. Yunanistan'da yetmedi, İspanya'da, Portekiz'de yetmedi. Şili'de yetmiyor. Türkiye'de de yetmiyecek ...

Bir eğitim emekçisi

PARTİ YAŞAMI

Leninci Parti ve Oportünizmle Savaş

Komünist Partisi, sürekli gelişme içinde olan canlı bir organizmadır. Partinin diyalektik gelişme yasallıkları vardır. Bu gelişme kağıt üstünde hazırlanmış bir plana göre değil, sınıf savaşının yasallık ve gereksinmelerine göre olur. Leninci yeni türden parti karakterinin geliştirilmesi, Leninizmin sürekli olarak yaratıcılıkla uygulanması için savaşı gerektirir. Hiçbir komünist partisi örgütsel ve ideolojik gelişmesinin tamamlandığı sanısına asla kapılmaz. Komintern'in partileri «bolşevikleştirme» görevi, komünistlerce haklı olarak sınırlı bir dönem değil, kesintisiz ve sonsuz bir süreç olarak kavranmıştır. 1920'de kurulan yeni türden parti TKP de, böyle bir süreç içinde işçi sınıfının bilinçli, örgütlü ve disiplinli öncüsü olma niteliğini sürekli geliştirdi, geliştiriyor.

Partinin gelişmesi

Politik Büro'nun 1973 toplantısı, partinin gelişme sürecinde niteliksel yeni bir dönemi başlattı. 12 Mart deneyi, legalizmin ve küçük burjuva devrimciliğinin köksüzlüğünü ve yanlışlığını geniş çevrelere büyük acılar pahasına göstermişti. Bu koşullarda, teröre yiğitçe göğüs geren birbirinden bağımsız birçok devrimci kümeler ortaya çıkmış ve bunlar hızla Markscı-Leninci konumlara yaklaşmıştı. Ama öte yandan, burjuva reformizminin etkisi de artıyor ve legalist eğilimler yeniden canlanıyordu. TKP, Türkiye'de kapitalizmin görece barışçıl bir gelişme göstereceği düşlerine kapılmadı. Eğer proletarya illegal örgütlenmeden vazgeçerse bu, onun savaşına yalnızca zarar getirecekti. Bu durumda, Politik Büro illegal koşullarda partiyi ayağa kaldırmayı ivedi görev saydı. Tutulacak ana halka olarak da, illegal Merkez Organı Atılım'ın çevresinde, değişik parti sempatizanı güçlerin arasından en sınanmış, sağlam militanları örgütlemek, onları program ve tüzük temelinde kaynaştırmak görevini öne koydu. Bu kararlar, 1977 Parti Konferansına kadar geçen dönem boyunca başarıyla uygulandı.

1977 Konferansı, örgütsel alanda birbirine sıkısıkıya bağlı iki belgi altında toplandı. Birincisi eski guruplar döneminin son vermek, örgütsel yapıyı yetkinleştirmekti. Bu «artizanlığa son» belgisiyle belirtildi. İkincisi, yığınlarla bağlanmak, partinin üye bileşimini proleterleştirmekti. Bu da «fabrikalar kalemiz olmalıdır» belgisiyle vurgulandı. Program ve tüzüğün oybirliği ile onaylanmasıyla noktalanan parti potasında bütünleştirme süreci, eski kümelere özgü ilkel ilişkilere kapıyı kapadı. Sıkı parti disiplinine dayalı demokratik merkeziyetçilik temelinde ilişkileri kökleştirdi.

Konferanstan sonra parti üyeleri görülmemiş bir aktiflikle önlerinde duran dağ gibi görevleri nice şehitler verme pahasına çözme yoluna koyuldular. %60'ı işçilerden oluşan illegal bir parti örgütü yarattılar. Başlıca fabrikalarda, şimdi partimizin orak çekiçli şanlı bayrağı dalgalanıyor.

Partimizin hızla gelişmesi, kollektif yönetimi güçlendirme ve parti yayınlarının santralizasyonu, ideolojik düzeyi yükseltme gibi sorunları kısa zamanda ön plana çıkardı. Bunları 1978 MK Plenumu ele aldı, görevleri saptadı. 1979 Politik Büro'nun parti sorumlularıyla ortak toplantısında parti, artizanlığın aşılması, bütün parti örgütlerinde Leninci kadro niteliklerinin yaratılması savaşını, sağ ve «sol» oportünizme karşı savaşla daha sıkı bağladı. Parti içinde ideolojik çalışma her zaman baş yerdedir. Partinin örgütsel birliği ideolojik birlikten ayrılmaz; bunun tersi de doğrudur. Parti, sapmalara karşı iki cephede ideolojik savaş içinde ve sıralarını arındırarak güçlenir. Bu gelişmenin yasallığıdır.

Nasıl bir parti?

Marksizmi-Leninizmi sürekli olarak daha büyük yetkinlikle yaşama geçirme savaşı en başta proletaryanın, emekçi yığınların arasından devrimci önderler yetiştirme savaşından ayrılmaz. Bu, «kadro politikamızın belkemiğidir». Bu gelişme, artık küçük burjuva aydın guruplarının hem TKP yanlısı gibi görünmek, hem de «tekke» geleneğini sinsice sürdürmek olanağından yoksun bırakıyor. O nedenle, küçük burjuva kariyerist öğeler, geçmişin düşünü görüyor, gelişmeyi tersine çevirmek, akıntıya kürek çekmek gibi umutsuz bir çaba harcıyor. İşte günümüzde «İşçinin Sesi» çevresinde toplanan gurupçuk da, partimizin bu sağlam gelişmesine küçük burjuva aydınlarının duyduğu tepkiyi dile getiriyor. Alacalı goşist akımların yığınlardan, politik savaşımdan kopuk birbiriyle didişmesine, doktriner boğuşmalara özeniyor. Bu gurupçuğun «parti disiplini»nden anladığının teorik özü nedir? Bu, tek sözle bütün oportünistlerin teorik temelinden başka bir şey değildir. «İşçinin Sesi», içinde her türlü fraksiyonun cirit attığı küçük burjuva «tartışma kulübü» düşüncesini, Leninci parti anlayışının yerine geçirme yeltenişi içindedir. Amacı, bu menşevik parti anlayışıyla «sol» sekter, serüvenci politikalarını işçi hareketine sızdırmaktır.

Sağcı revizyonistler, demokratik santralizm ilkesini kökten yadsırken, bu gurupçuk, bu ilkeyi sözde benimser görünüyor, gerçekte özünü boşaltıyor. Her iki sapma, Leninci parti normlarına saldırıda birleşiyor. Örneğin M. A. Aybar, komünist partilerinde «kışla disiplini»nden, R. Yürükoğlu ise «bürokratik disiplin»den yakınıyor. Aybar, Leninci parti disiplininin «burjuva örgüt modeli»nden kaynaklandığını, Yürükoğlu ise, komünist disiplin anlayışının kökünü, Osmanlı feodal geleneklerinde olduğunu ileri sürüyor. Her iki oportünist görüş de, işçi sınıfının, toplumsal yeri nedeniyle, kapitalist üretim disiplini içinde sürekli eğitilmesinin, kendi çıkarları doğrultusunda sınıf disiplininin gelişmesinde önemli bir temel olduğunu bilinçli olarak göz ardı ediyor. Partinin proleter karakteriyle, Leninci disiplin arasındaki sıkı bağı suskunlukla geçiştiriyorlar. Bunun da nedeni her iki sapmanın bir küçük burjuva ağacının iki dalı olmasındandır. Lenin, «Bir Adım İleri, İki Adım Geri» yapıtında şöyle diyor: «Burjuva entellektüelinin böylesine zor kavradığı disiplin ve örgütü, proletarya fabrikada geçtiği ,okul' nedeniyle çok kolaylıkla benimser. Bu okuldan ölümcül korku duyma, onun örgütleyici önemini tümüyle anlamama küçük burjuvazinin varlık koşullarını yansıtan ve Alman Sosyal Demokratlarının ,soylu anarşizmi' dediği düşünce yöntemleri için karakteristiktir.»

Sağ revizyonistler gibi, bunlar da «açık eleştiri ve tartışma» adı altında, görüşlerin pluralizmini içeren bir parti anlayışını savunuyorlar. Bunu «demokratikliğin işleyiş mekanizması» olarak gösteriyorlar. Bu görüş, pratikte santralizasyonu yıkar. «Eleştiri özgürlüğü» bayrağı altında, demokratik santralizm ilkesine karşı haçlı seferine çıkan, gerçekte Leninci partide «oportünizme özgürlük» isteyenlere karşı Lenin, Ne Yapmalı'da çoktan yanıt vermiştir. «Evet baylar, siz yalnız bağırmak değil, istediğiniz yere, bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Üstelik bizim de görüşümüz sizin gerçek yerinizin bataklık olduğudur. Ve biz size elimizden geldiğince oraya taşınmanıza yardımcı olmaya hazırız. Ama elimizi bırakın, bize yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirletmeyin. Çünkü bizim de istediğimiz yere gitme ,özgürlüğümüz' var. Yalnız bataklığa değil, bataklığa yönelenlere karşı da savaşmak özgürlüğümüz var.»

Sağ revizyonistler gibi, bunlar da, komünist basında her türlü görüşün yansıdığı bir pluralizm özlüyor. Komünist basının, küçük burjuva oportünist görüşlere «açık bir tartışma platformu» olmasını savunuyor. Bu görüş, pratikte yeni türden komünist basının MK'ne bağımlı olma ilkesini yıkar, yerine basınla parti arasında eski sosyal-demokrat, menşevik federatif ilişkileri geçirir. Lenin, Parti

(Devamı 7. sayfada)